

Landsthinget, saa det forekommer mig, at der egentlig ikke er nogen særlig Grund til nu at komme ind paa at forandre denne Benaevnelse, medmindre det skulde være den, som er gjort gjældende af den ærede Ordfører, nemlig at der maa lægges en anden Fortolkning ind deri, og at man søger at faae det frem paa en saadan Maade, at det andet Thing ikke i denne Henseende er fuldstændig ligestillet med Folkethinget. Naar den ærede Ordfører fremførte en Ytring af mig i forrige Samling med Hensyn til det sidste Indstillingspunkt, hvorefter jeg skulde have udtalt, at der ikke var nogen væsentlig Forskel paa Hvertallets og Mindretallets daværende Indstilling, men at det væsentligst var, for at denne Sag ikke skulde vende tilbage til det andet Thing, at man ikke skulde forandre Indstillingen, saa skal jeg villig indrømme, at jeg har brugt disse Udtryk, men dette var dog kun een af de Grunde, som jeg anførte for ikke at gjøre Forandring i det, som var vedtaget i det andet Thing. Nu er der imidlertid kommet en anden Grund til, og det er den, at det andet Thing har fastholdt sin gjorte Indstilling og paany vedtaget den, saa at der er mindre Sandsynlighed for, at det nu skulde være mere villigt til at forandre sin Indstilling, end det var den Gang, og det er derfor forekommet mig, at der var Anledning nok til paany at fastholde det, som jeg den Gang var med til at indstille. Sagen i sig selv har ikke nogen stor reel Betydning; men naar man ser hen til den Maade, hvorpaa denne Indstilling er kommen tilside i Landsthinget, hvor der har været hørt en meget betydelig Forhandling derom, saa forekommer det mig ikke, at vi her i Folkethinget skulde gjøre mere ud af Sagen, end den fortjener, og jeg antager, at vi ville tjene Sagen bedst ved ikke at gjøre Forandring i det, som er vedtaget i det andet Thing, for dog endelig engang at faae denne Statsrevisionsbetænkning tilside, saa at vi ikke oftere skulle nødes ind paa dens Behandling. Da denne Sag jo for øvrigt har faaet en saa udsærlig Omtale, skal jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Ordføreren (Wajer): Jeg tror ikke, at den meget ærede Kirke- og Undervisningsminister er tilstede i dette Dæblik; men jeg kan jo rette, hvad jeg har at sige, nærmest til det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad), som fremsatte nogle ganske lignende Betragtninger; de Bemærkninger, som faldt fra den høitærede Kirke- og Undervisningsminister, faldt til dels sammen med, hvad der er yttret af det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at Udvalget ikke har overset, at nogle af de Punkter, som ere Indstillingspunkter i Forslaget, ere, om jeg saa maa sige, forældede; men man har gjort den Betragtning gjældende, at, da der tidligere var stet Ud-

sættelse af Beslutningen, skulde der altsaa nu vedtages en Beslutning, som egentlig skulde have været tagen tidligere, og derfor sætter man sig tilbage paa den Tid, da Sagen sidst forelaa. Iøvrigt tror jeg at kunne erklære paa Udvalgets Vegne, at det Spørgsmaal, som i den Retning er fremdraget, skal blive taget under fornøjet Overveielse i Udvalget, inden Sagen paany kommer for heri Thinget. — Det Spørgsmaal, som især har været fremdraget, dreier sig om Ordet „Goddjendelse“, som har faaet en saa overordentlig indgaaende Behandling, at jeg er noget i Forlegenhed med, hvor jeg skal begynde, og hvor jeg skal ende, og jeg beder om Undskyldning, hvis jeg skulde glemme at besvare en eller anden af de Indvendinger, der ere fremkomne derimod. Den Indvending, som ifølge sin Natur skulde være den vægtigste, er den, som er fremkommen fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestead), der mente, at det vilde forstyrre Retsforholdene, hvis man vedtog et saadant Udtryk. Med Hensyn til denne Anse skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at Grundlovens § 50 ikke siger Noget om Retsvirkningen af Rigsdagens Beslutning; det er Hvertallets Mening, at denne naturligvis vil blive den samme, hvad enten vi bruge det ene eller det andet Udtryk. Det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds lagde især Vægt paa, at det Ord „goddjendende“ var et saa overordentlig stærkt Udtryk, og at næsten intet Vienssel kunde sige, at det kunde godkjende nogen Verdens Ting, ja, at ikke en Gang Statsrevisorerne, som dog bedst maatte være inde i Sagerne, kunde sige, at de fuldstændig kunde godkjende en Ting. Jeg tror, at det ærede Medlem forvegler Begreberne „god“ og „rigtig“. Hvis her var Tale om at godkjende i den Betydning, at man skulde svare for Rigtigheden i alle Enkeltheder af det Regnskab, hvorom der her er Tale, da var det en anden Sag; men dette er jo aldeles ikke Meningen. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, hvad Enhver jo kjenner fra sin Skolegang, at „god“ kan betyde meget forskellige Ting. Det kan betyde udmærket god, meget god, god og temmelig god. Det ligger langt fra mig at ville anvende disse Begreber paa den foreliggende Sag, som om der her skulde finde en saadan Karaktergivning Sted; men jeg tror dog at maatte hævde, at, fordi Rigsdagen godkjender et Regnskab, har den derfor ikke villet sige, at dette i alle sine Enkeltheder er fuldstændig rigtigt. Godtjendelsesgraden maa vistnok afhænge for det Første af, om Godtjendelsen sker med eller uden Forbehold af Udtalelser, og for det Andet af, om der fra Statsrevisionens Side er fremsat mer eller mindre vægtige Bemærkninger, eller om der er faldet saadanne under Forhandlingen her i Rigsdagen; paa denne Maade tror jeg, at man bedst graderer Godtjendelsen af hvert enkelt Regnskab. Det ærede Medlem for Færøerne (Barentzen) mødsatte sig, for saa vidt